

Kees Niemeijer uit Hansweert vertelt over de zeemijn die werd gevonden in het kanaal:

Ik ben vanaf 1975 gezagvoerder geweest op een inspectie vaartuij van rijkswaterstaat (dienstkring Hansweert en Schelde-Rijn ) en kreeg de zeemijn te zien op mijn schrijvend echolood. Toen de mijnopruimingsdienst aanwezig was, sprak de luitenant die er bij was mij aan. Aan de andere zijde van de de Schoorse loswal waar de reserve deuren werden opgeslagen was een kustvaarder aardappels aan het laden en van de luitenant moest ook dit werk worden gestaakt. Toen ik die per marifoon op de hoogte bracht wat er aan de hand was , kreeg ik als antwoord “we stoppen niet , wie gaat dat betalen?“ De luitenant stapte in zijn auto en 10 minuten later was al het personeel van boord en geen vrachtwagen meer te zien.

Nadat moest de mijn van het schip worden overgenomen door een kraan van Verburg uit Krabbendijke die wel meer werk voor Rijkswaterstaat verrichte. Deze man zat te bibberen aan een rietje in zijn kraan en wilde het eerst ook niet doen, hij vond het veel te gevaarlijk (logisch), moest ook ik met schip de plek des onheil verlaten, ik ben toen achter de middenpijler van de Vlaktebrug gaan liggen. Nadat alles veilig was en ik terugvoer , kreeg ik te horen , dat als de bom ontploft was ik ook daar niet veilig had gelegen. Ik vond de mijn op de schrijver rond 14.00 uur en voor het geheel geklaard was was het rond 20.30 uur een hel belevens .

14 dagen na het gebeurtenis kreeg ik een brief van de burgemeester van Kruiningen: als ik de volgende keer weer een zeemijn op de schrijver te zien kreeg, moest ik hem dan eerst maar even bellen, hij had nog al veel verontrustende telefoontjes gekregen. Natuurlijk kon ik op de schrijver niet zien dat het een zeemijn was. Denk dat ik hem dan wel had laten liggen en het werk door anderen had laten uitvoeren, ik was toen (en ook nu nog niet) levens moe.